

ב. וכל זה הוא במקדיש את שדה אחוזתו, אבל המקדיש את שדה מקנתו, היא שדה שקנאה מאחר, כי אז אין השדה יוצאת לכהנים, אלא חוזרת היא לבעל השדה שמכרה למקדיש, וכמפורש כל זה בפרשת בחוקותי [ויקרא פרק כג].

דתניא: **מנין ללוקח שדה מאביו**, שהיתה של אביו בתורת "שדה אחוזה", ואמורה להיות "שדה אחוזה" של הבן — אילו לא קנאה הבן תחילה — לכשימות האב ויורישנה לבנו; ואולם מאחר שקנה אותה מאביו ולא ירשה, הרי היא אצל הבן "שדה מקנה".

"והקדישה [הבן], ואחר כך מת אביו" והוא יורשו, **מנין שתהא לפניו מעכשיו כ"שדה אחוזה**, שתצא ביוכל לכהנים, ואף שבשעת ההקדש היתה היא "שדה מקנה"?

תלמוד לומר: **"ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו יקדיש לה"**. בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחוזת הארץ, ולכך הוסיף ואמר הכתוב: "אשר לא משדה אחוזתו", ולא אמר: "ואם את שדה מקנתו יקדיש לה"; כדי ללמד:

שדה שאינה ראויה בשעת הקדש לחיות "שדה אחוזה" הוא דהוי בדין מקדיש "שדה מקנתו".

יצתה זו, שראויה בשעת הקדש לחיות שדה אחוזה, שאין דינה כ"שדה מקנה" אלא כ"שדה אחוזה" מאחר שמת אביו והוא יורשו.⁽⁷⁾

דברי רבי יהודה ורבי שמעון.

רבי מאיר אומר: לא בא הכתוב ללמד על שדה שמת אביו לאחר שהקדישה בנו שלקחה ממנו שתהיה בדין "שדה אחוזה", כי זו "שדה מקנה" היא, היות ובשעת ההקדש היתה כזו; אלא:

מנין ללוקח שדה מאביו, "ומת אביו, ואחר כך הקדישה", **מניין שתהא לפניו כשדה אחוזה**, כיון שירשה קודם שהקדישה?

תלמוד לומר: **"ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו"**, ולכך אמר הכתוב: "אשר לא משדה אחוזתו", כדי ללמדנו:

שדה שאינה ממש שדה אחוזה בשעת ההקדש, היא דהוה "שדה מקנתו" —

יצתה זו שהיא שדה אחוזה ממש בשעת ההקדש, שדין שדה אחוזה לה.

וחידוש יש בדבר, שהרי קודם שירשה מאביו כבר קנויה היא לו מכח המקח, ונמצא שלא ירש בה ולא כלום, והייתי אומר: אין זו "שדה אחוזה" אלא "שדה מקנה"; ולכך הוצרך הכתוב לרבותו.

ומפרשת הגמרא, כיצד היה מקום לומר שתנאים אלו נחלקו אם קנין פירות כקנין הגוף דמי או לא; שהרי:

ואילו לרבי יהודה ורבי שמעון הסוברים, שבא הכתוב להשמיענו חידוש גדול יותר, שאף אם "הקדישה ואחר כך מת אביו", דין "שדה אחוזה" לה; והלוא תיקשי: זו מנין להם?! והרי שמא לא בא הכתוב אלא

7. וכל שכן אם מת אביו ואחר כך הקדישה, שבשעת הקדש כבר היתה שדה אחוזה, רש"י.